

Од хмарки тінь упала на долину,
А на долині, схоже на людину,
В німій скорботі дерево стояло
І, як дитину, пташку колисало.

Я повернув од нього на стежину
І нахилився, щоб зірвать травину.
Смикнув стебло — і з жаху похолов:
Не сік на зламі, а червона кров.
